

A woman with long dark hair, wearing a strapless red gown and a gold necklace, is posed against a background of intense, swirling flames. Her right hand is raised to her head, and her left hand is near her chin. The overall color palette is dominated by reds, oranges, and yellows from the fire.

Tahereh Mafi

Som
rozohnená

COO
BOO

COO
BOO

Tahereh Mafi

Som rozohněná

COO
BOO

Preložila Lenka Loncová

Copyright © 2014 by Tahereh Mafi

Cover © Dodo Dobřík, 2014

Translation © Lenka Loncová, 2014

ISBN 978-80-7447-000-0

JEDEN

Som ako presýpacie hodiny.

Za sedemnást rokov svojho života som sa zrútila a som vnútorne mŕtva. Na nohách cítim veľa piesku a sú k sebe prilepené, myseľ mi prekypuje zrnkami nerozhodnosti, nezvolenými možnosťami, a zmocňuje sa ma netrpezlivosť, kým v mojom tele plynie čas. Malá hodinová ručička ma pristihne o jednej a druhej, tretej a štvrtej, zašepká pozdrav na privítanie, vstanem, postavím sa, je čas na to, aby som sa

zobudila,

zobudila.

„Zobuď sa,“ zašepká.

Ostrý príval vzduchu a už som hore, ale nevstávam, prekvapená, ale nie vystrašená, tak nejako zízam do strašne zúfalých zelených očí, ktoré, ako sa zdá, veľmi dobre a pridobre poznám. Aaron Warner Anderson sa nado mnou skláňa, skúmavo si ma premeriava očami plnými obáv, ruka mu zostane vo vzduchu, akoby sa ma už-už chystal dotknúť.

Mykne sa.

Zíza, nežmurká, hrud' sa mu vzdúva a klesá.

„Dobré ráno,“ ozvem sa. Nie som si istá svojím hlasom, hodinou ani dnešným dňom, ani slovami, ktoré mi unikajú z pier, či telom, ktoré je mojou neoddeliteľnou súčasťou.

Všímam si, že má na sebe bielu košeľu s výraznými gombíkmi, napoly zastrčenú do čudne pokrčených čiernych voľných nohavíc. Rukávy košele má vysúkané až nad lakťami.

Jeho úsmev pripomína zranenie.

Posadím sa a Warner sa otočí, aby sa mi prispôsobil. Musím zatvoriť oči, aby som ustála náhlu nevoľnosť, ale prinútim sa zotrvať v pokoji, až kým sa táto emócia nevytráti.

Som unavená a slabá od hladu, ale až na niekoľko bežných boľáčiek sa zdá, že som v poriadku. Som nažive. Dýcham, žmurkám, cítim sa ako človek a viem presne prečo.

Stretnú sa nám pohľady. „Zachránil si mi život.“

Strelili mi do hrude.

Warnerov otec mi do tela zavrtal guľku a ešte stále cítim jej ozveny. Ak sa budem sústrediť, znovu môžem prežiť ten istý moment, ktorý sa odohral, tú bolesť – takú intenzívnu, takú neznesiteľnú, nikdy na ňu nebudem môcť zabudnúť.

Vtiahnem do seba vyplašený nádych.

Napokon si uvedomím známy pocit tejto cudzej miestnosti a rýchlo ma pochyť panika, ktorá kričí, že som sa neprebudila na mieste, kde som zaspala. Srdce mi tlčie ako opreteký, odsúvam sa od neho, chrptom sa dotýkam záhlavia, zvieram plachty, snažím sa nezízať na svietnik, ktorý si až pridobre pamätám...

„To je dobré,“ vraví Warner. „Všetko je v poriadku...“

„Čo tu robím?“ Panika a zdesenie mi zatemňujú vedomie. „Prečo si ma sem znovu priviedol?“

„Juliette, prosím, neublížim ti...“

„Tak potom prečo si ma sem priviedol?“ Hlas sa mi začína lámať a bojujem s ním, aby som ho udržala pod kontrolou. „Prečo si ma priviedol späť do tejto pekelnej diery?“

„Musel som ňu skryť.“ Vydýchne, pozerá sa hore na stenu.

„Čo? Prečo?“

„Nikto nevie, že si nažive.“ Otočí sa, aby na mňa videl. „Musel som sa dostať späť na základňu. Musel som predstierať, že všetko je opäť normálne, no dochádzal mi čas.“

Prinútim sa, aby som mu neukázala svoj strach.

Skúmam jeho tvár a analyzujem jeho trpezlivý, vážny tón. Spomínam si na minulú noc a naňho – určite to bola minulá noc – spomínam si na jeho tvár, pamätám si, ako v tme ležal vedľa mňa. Bol nežný, milý a láskavý a zachránil ma, zachránil mi život. Pravdepodobne ma odniesol do postele. Uložil ma vedľa seba. Musel to byť on.

No keď sa letmo pozriem na svoje telo, uvedomím si, že mám na sebe čisté šaty, nikde žiadna krv či diery ani nič podobné. Zaujímalo by ma, kto ma umyl, kto ma asi prezliekol. Obávam sa, že aj to mohol byť Warner.

„Ty si...“ váham, dotýkam sa lemu košele, ktorú mám na sebe. „Ty si – teda – chcem tým povedať – moje šaty...“

Usmieva sa. Uprene sa na mňa pozerá, až kým sa nečervenám. Tak trochu ho nenávidím, no potom pokýva hlavou. Pozrie sa na svoje dlane. „Nie,“ povie. „O to sa postarali dievčatá. Ja som ťa len priniesol do postele.“

„Dievčatá,“ zašepkám omráčene.

Dievčatá.

Sonya a Sara. Aj ony tam boli, dvojčičky – liečiteľky, pomohli Warnerovi. Pomohli mu zachrániť ma, pretože on je jediný, kto sa ma teraz môže dotýkať. Je jedinou osobou na svete, ktorá je schopná bezpečne preniesť ich liečivú silu do môjho tela.

Myšlienky mi doslova blčia.

Kde sú dievčatá, čo sa dievčatám stalo a kde je Anderson, a čo vojna, och, bože, čo sa stalo Adamovi a Kenjimu, a Castlovi? Musím vstať, musím vstať, musím vstať, dostať sa von z postele a vypadnúť,

ale

pokusím sa pohnúť a Warner ma chyťí. Nedokážem udržať rovnováhu, potácam sa, stále sa cítim, akoby som mala nohy pripevnené k posteli, zrazu nedokážem dýchať, vidím bodky a cítim, že odpadnem. Musím ísť hore. Musím ísť von.

Nemôžem.

„Warner.“ V jeho tvári sa odrážajú moje besniace oči. „Čo sa stalo? Čo sa deje s bitkou?“

„Prosím,“ povie a zviaza mi ramená. „Musíš začať pomaly, mala by si niečo zjesť...“

„Povedz mi...“

„Nechceš sa najprv najesť? A čo taká sprcha?“

„Nie,“ počujem, ako hovorím. „Musím to vedieť teraz.“

Jeden okamih. Dva a tri.

Warner sa zhlboka nadýchne. Ešte asi miliónkrát. Pravú ruku má na ľavej, stále dokola otáča svojim nefritovozeleným prsteňom na malíčku. „Už je po všetkom,“ povie.

„Čo?“

Otváram ústa, ale moje pery nevydávajú žiadny zvuk. Akosi som onemela. Žmurkám a nič nevidím.

„Je koniec,“ opakuje.

„Nie.“

Vydýchnem to slovo, vydychujem nemožné.

Prikývne. Nesúhlasí so mnou.

„Nie.“

„Juliette.“

„Nie,“ vravím. „Nie. Nie. Nebuď hlúpy,“ vravím mu. „Nebud' smiešny,“ hovorím mu. „*Neklam mi, ty prekliaty...*“ Teraz je už môj hlas zreteľne vysoký, zlomený a trasie sa. „Nie,“ lapám po dychu, „nie, nie, nie...“

Tentoraz sa mi vlastne darí vstať. Oči sa mi rýchlo plnia slzami a žmurkám, žmurkám, ale svet sa mení na chaos. Chce sa mi smiať, pretože dokážem myslieť len na to, aké je to strašné a krásne, že naše oči rozmažú pravdu, keď ju nedokážeme vidieť.

Zem je tvrdá.

Viem, že toto je momentálny fakt, pretože sa mi zrazu tlačí na tvár a Warner sa ma pokúša dotknúť, ale myslím, že kričím a od-

tlačím mu ruky preč, pretože už poznám odpoveď. Musím už vedieť odpoveď, pretože cítim, ako sa vo mne vzdúva odpor a znepokojuje moje vnútro, no aj tak sa opýtam. Som v horizontálnej polohe a akosi sa stále potkýnam, diery v mojej hlave sa nanovo otvárajú a uprene sa pozerám na bodku na koberci, ktorá je tak pol metra odo mňa. Už si nie som istá ani tým, či som nažive, ale musím ho počuť, ako to povie.

„Prečo?“ opýtam sa.

Je to len slovo, hlúpe a jednoduché.

„Prečo sa bitka skončila?“ pýtam sa. Už viac nedýcham, len mi cez pery unikajú slová.

Warner sa na mňa nepozera.

Pozera sa na stenu a na podlahu, a na posteľnú plachtu a spôsob, akým si pretiera oči – keď zatne päste, no nepozrie sa na mňa – prezrádza, že jeho nasledujúce slová budú také nežné.

„Pretože sú mŕtvi, láska. Všetci sú mŕtvi.“

DVA

Moje telo sa uzamkne.

Moje kosti, moja krv, môj mozog na mieste zamrznú, zmocní sa ich akýsi druh náhleho, nekontrolovateľného ochromenia, ktorý sa mnou šíri tak rýchlo, až sa zdá, že nemôžem dýchať. Ťažko dýcham, napäto vdychujem a steny sa pred mnou neustále kolíšu.

Warner ma pritiahne k sebe, aby ma objal.

„Pusť ma,“ kričím, ale len vo svojej mysli, pretože moje pery už vypovedali službu, srdce mi práve dotieklo, myseľ odišla do pekla a moje oči si myslia, že krvácajú.

Warner šepká slová útechy, ktoré nepočujem, a rukami ma celkom zviaza, snaží sa ma udržať pohromade napriek fyzickej sile, ale zbytočne.

Necítim nič.

Warner ma tší, kolíše sa so mnou dopredu a dozadu a až vtedy si uvedomím, že vydávam najmučivejši, uši trhajúci zvuk. Ovládla ma agónia. Chcem hovoriť, namietat, obviňovať Warnera, vyčítať mu to, nazvať ho klamárom, ale nedokážem povedať nič. Nemôžem zo seba dostať nič, len úbohé zvuky, za ktoré sa takmer hanbím. Vyslobodím sa z jeho náručia, lapám po dychu a zviaza mi žalúdok.

„Adam.“ Dusím sa jeho menom.

„Juliette, prosím...”

„Kenji.“ Teraz už zrýchlene dýcham.

„Prosím, láska, dovoľ, aby som ti pomohol...”

„A čo James?“ počujem, ako mu kladiem ďalšiu otázku. „Nechali ho v Bode Omega – nedovolili mu ísť von...“

„Všetko je zničené,“ hovorí Warner pomaly, potichu. „Všetko. Niekoľko vašich členov mučili, aby sa dozvedeli o presnom umiestnení Bodu Omega. A potom všetko zbombardovali.“

„Och, *bože*.“ Jednou rukou si zakrývam ústa a zízam na povalu, nežmurkám.

„Je mi to tak ľúto,“ hovorí. „Ani len netušíš, ako ma to mrzí.“

„Klamár,“ zašepkám, v hlase mám zlosť. Som nahnevaná, nepríjemná a na ničom mi nezáleží. „Vôbec ťa to nemrzí.“

Letmo sa pozriem na Warnera, no napriek tomu si všimnem, že sa mu v očiach odráža bolesť. Odkiaľsi si.

„Mrzí ma to,“ zopakuje potichu, ale rozhodne. Potom si vezme kabát, ktorý má zavesený na neďalekom vešiaku, a bez slova si ho na seba navlečie.

„Kam ideš?“ pýtam sa a zrazu sa cítim previnilo.

„Potrebuješ čas, aby si sa so všetkým vyrovnala, a moja spoločnosť očividne nemá zmysel. Pustím sa do plnenia nejakých úloh, kým budeš pripravená na rozhovor.“

„Povedz mi, prosím, že sa mylíš.“ Hlas sa mi zlomí a zalapám po dychu. „Povedz mi, že je šanca, že sa môžeš myliť...“

Warner na mňa chvíľu zíza, no ten okamih mi pripadá ako celá večnosť. „Keby existovala čo i len iskierka nádeje, že by som ťa mohol ušetriť tejto bolesti,“ povie nakoniec, „urobil by som to. Určite vieš, že by som niečo také nepovedal, keby to nebola úplná pravda.“

A práve *toto* – jeho úprimnosť – je tým, čo ma nakoniec zlomí.

Keďže pravda je naozaj neznesiteľná, želim si, aby mi radšej klamal.

Nepamätám si, kedy Warner odišiel.

Nespomínam si na to, ako odišiel, a ani na to, čo povedal. Viem len to, že tu ležím skrútená na podlahe už poriadne dlho. Dost dlho na to, aby sa slzy zmenili na soľ, dost dlho na to, aby mi vyschlo v hrdle a aby mi v hlave hučalo rovnako silno ako srdce v hrudi.

Pomaly si sadám, cítim, že mozog sa mi v lebke nejako skrútil. Darí sa mi vyštverať sa na posteľ a posadiť sa tam. Stále som meravá, hoci už o trošku menej. Nohy si pritiahnem k hrudi.

Život bez Adama.

Život bez Kenjiho, bez Jamesa a Castla, a Sonye, a Sary, a Brendana, a Winstona, a bez celého Bodu Omega. Moji priatelia – všetkých zničili šmahom ruky.

Život bez Adama.

Pevne zvieram kolená, modlím sa, aby bolesť pominula.

Neúspešne.

Adam je preč.

Moja prvá láska. Môj prvý priateľ. Môj jediný priateľ, keď som nemala nikoho, a teraz je preč a ja ani neviem, ako sa cítim. Väčšinou zvláštne. Aj šialene. Cítim sa prázdna a zlomená, a podvedená, a vinná, a nahnevaná, a zúfalo, naozaj zúfalo smutná.

Vzďaľovali sme sa jeden druhému, odkedy sme vyšli z Bodu Omega, ale to všetko bola moja chyba. Chcel odo mňa viac, ale ja som chcela, aby žil dlho. Chcela som ho uchrániť od bolesti, ktorú by som mu bola spôsobila. Snažila som sa naňho zabudnúť, ísť ďalej bez neho, pripraviť sa na budúcnosť, ktorá s ním nebude mať nič spoločné.

Myslela som si, že ak sa budem od neho držať čo najďalej, zostane nažive.

Hlupaňa.

Slzy sú studené a teraz mi padajú rýchlo, potichu mi putujú po líci, až do mojich otvorených, po dychu lapajúcich úst.

Neprestávam sa triasť, päste mám stále zaťaté, telo mám v kŕči, kolená sa mi podlamujú, staré návyky sa derú na povrch spod mojej kože a ja počítam praskliny a farby, a zvuky, a záchvevy, a kolísanie sa dopredu a dozadu, a dopredu, a dozadu, a dopredu, a dozadu, a musím ho nechať ísť, musím ho nechať ísť, musím ho nechať ísť, musím ho nechať ísť.

Zatváram oči

a *dýcham*.

Ostré, ťažké, chrapľavé nádychy a výdychy.

Dnu.

Von.

Počítam ich.

Už som tu predtým bola, hovorím si. Už som bola osamelejšia, než som teraz, už som zažila väčšiu beznádej a väčšie zúfalstvo. Už som tu predtým bola a prežila som. Zvládnem aj toto.

Ale ešte niky som nebola úplne okradnutá. Láska a šanca, priateľstvá a budúcnosť – to všetko je preč. Teraz musím začať nanovo, opäť musím svetu čeliť sama. Musím urobiť konečné rozhodnutie: vzdať sa alebo pokračovať.

A tak vstávam.

Hlava sa mi točí, myšlienky narážajú jedna o druhú, ale nakoniec sa mi darí prehltnúť slzy. Zatínam päste, pokúšam sa nekričať, svojich priateľov si schovám v srdci a v mysli sa mi vynorí jediné slovo:

pomsta.

Nikdy mi neznalo sladšie.

TRI

*Vytrvaj,
drž sa,
zostaň silná,
vytrvaj,
drž sa pevne,
tvár sa vyrovnane,
vzchop sa.
Jedného dňa sa možno zrutím,
jedného dňa sa možno
oslobodím.*

Warner nedokáže zakryť svoje prekvapenie, keď sa vráti do miestnosti.

Pozriem sa hore a zatvorím zápisník, ktorý mám v rukách. „Toto si beriem späť,“ poviem mu.

Zažmurká na mňa. „Cítiš sa lepšie?“

Ponad plece prikývnem. „Môj zápisník tu len tak ležal na nočnom stolíku.“

„Áno,“ odpovie pomaly. Opatrne.

„Beriem si ho späť.“

„Rozumiem.“ Stále stojí pri dverách, akoby zamrzol na mieste, stále zíza. „Ty...“ pokýva hlavou... „Prepáč, chystáš sa niekam?“

Až vtedy si uvedomujem, že som už na polceste k dverám. „Musím odtiaľto vypadnúť.“

Warner nič nehovorí. Spraví niekoľko krokov v miestnosti,

vyzlečie si kabát a prevesí ho cez stoličku. Vytiahne tri zbrane z puzdra, ktoré má na chrbte, a pomaly ich položí na stôl, kde bol predtým môj zápisník. Dáva si načas. Keď sa napokon pozrie hore, na tvári mu badať jemný úsmev.

Ruky má vo vreckách. Usmieva sa o čosi viac. „Kam ideš, láska?“

„Sú nejaké veci, o ktoré sa musím postarať.“

„To naozaj?“ Jedným plecom sa oprie o stenu a prekríži si ruky na hrudi. Neprestajne sa usmieva.

„Áno.“ Teraz som už nahnevaná.

Warner čaká. Uprene sa na mňa pozerá. Prikývne, akoby mi chcel povedať, nech pokračujem.

„Tvoj otec...“

„Nie je tu.“

„Och!“

Pokúšam sa zakryť prekvapenie, ale teraz už ani neviem, prečo som si bola taká istá tým, že Anderson bude stále tu. To všetko komplikuje.

„Naozaj si si myslela, že z tejto miestnosti budeš môcť len tak odkráčať?“ pýta sa ma Warner. „Zaklopať na dvere môjho otca a skoncovať s ním?“

Áno. „Nie.“

„Klameš, až sa hory zelenajú,“ povie Warner jemne.

Uprene sa naňho pozerám.

„Môj otec je preč,“ povie Warner. „Vrátil sa do hlavného mesta a vzal so sebou aj Sonyu a Saru.“

Zdesene zalapám po dychu. „Nie.“

Warner sa už neusmieva.

„Sú... nažive?“

„Neviem.“ Pokrčí plecami. „Myslím, že sú, jedine, že by ich môj otec už v žiadnej inej záležitosti nepotreboval.“

„Sú *nažive*?“ Srdce sa mi rozbúši tak rýchlo, že mám pocit,

že každú chvíľu dostanem infarkt. „Musím ich dostať späť – musím ich nájsť, ja...“

„Ty čo?“ Warner sa na mňa uprene pozerá. „Ako sa dostaneš k môjmu otcovi? Ako ich nájdeš?“

„Neviem!“ Teraz sa už prechádzam po miestnosti. „Ale musím ich nájsť. Možno sú to moje jediné priateľky na celom svete, ktoré mi zostali...“

Zastanem.

Zrazu sa otočím, srdce mám v hrdle.

„A čo ak sú tam aj ďalší?“ zašepkám, príliš sa obávam dúfať.

V miestnosti sa nám s Warnerom stretnú pohľady.

„Čo ak sú aj ďalší, čo prežili?“ pýtam sa, teraz už hlasnejšie. „Čo ak sa niekde skrývajú?“

„To sa mi nezdá pravdepodobné.“

„Ale šanca tu je, však?“ Som zúfalá. „Ak existuje čo i len iskierka nádeje...“

Warner vzdychne. Rukou si prehrabne vlasy až po zátylok. „Keby si videla, ako bolo všetko zdevastované, nehovorila by si niečo také. Nádej ti znovu zlomí srdce.“

Kolená sa mi už začínajú podlamovať.

Držím sa rámu postele, dýcham rýchlo, ruky sa mi trasú. Už nič viac neviem. Vlastne ani neviem, čo sa stalo s Bodom Omega. Neviem, kde je hlavné mesto, ani to, ako by som sa tam dostala. Neviem, či by sa mi podarilo dostať sa k Sonyi a Sare včas. Ale akosi sa nedokážem striasť tejto náhlej, hlúpej nádeje, že viac mojich priateľov azda prežilo.

Pretože oni sú silnejší než ostatní – šikovnejší.

„Tak dlho plánovali vojnu,“ počujem, ako hovorím. „Museli mať nejaký záložný plán. Miesto na úkryt...“

„Juliette...“

„Dočerta, Warner! Musím sa pokúsiť. Musíš mi dovoliť presvedčiť sa na vlastné oči.“

„Toto je životu nebezpečné.“ Nepozerala sa mi do očí. „Je nebezpečné myslieť si, že by ktokoľvek mohol byť stále nažive.“

Uprene sa pozerám na jeho silný a pokojný výraz.

Skúma svoje ruky.

„Prosím,“ šepkám.

Vzdychne.

„Zajtra musím ísť do oddelených oblastí, aby som mohol lepšie dohliadať na proces opätovnej výstavby.“ Znie napäto. „Stratili sme veľa civilov,“ hovorí. „Priveľa. Zvyšní občania sú pochopiteľne traumatizovaní a stiesnení, čo bolo zámerom môjho otca. Vzali im poslednú nádej, a tak na vzburu nikto z nich ani len nepomyslí.“

Ťažký nádych.

„A teraz sa musí všetko rýchlo vrátiť do starých kolají,“ pokračuje. „Telá už odniesli a spálili. Zničené obytné časti sa nahradzajú novými. Civilné obyvateľstvo nútia, aby sa vrátilo do práce, siroty sa sťahujú a zvyšné deti musia navštevovať školy vo svojich sektoroch. Nový systém,“ hovorí, „nedáva ľuďom čas na trúchlenie.“

Medzi nami je ťaživé ticho.

„Zatiaľ čo budem dohliadať na základňu,“ vraví Warner, „môžem nájsť spôsob, ako ťa vziať späť do Bodu Omega. Môžem ti ukázať, čo sa stalo. A keď už budeš mať dôkaz, budeš si musieť vybrať.“

„Vybrať čo?“

„Musíš sa rozhodnúť, aký bude tvoj nasledujúci krok. Môžeš zostať so mnou,“ zaváha, „alebo, ak si to budeš želať, môžem zariadiť, aby si žila niekde na území, ktoré nie je ovládané. Ale to by bol život v samote,“ dodáva potichu. „Nikdy by ťa nenašli.“

„Och.“

Pauza.

„Áno,“ povie.

Ďalšia pauza.

„Alebo,“ odpoviem mu, „odídem, nájdem tvojho otca, zabijem ho a sama sa vyrovnám s následkami.“

Warner bojuje s úsmevom, no nedarí sa mu.

Letmo sa pozrie nadol a trochu sa zasmee, kým sa mi pozrie priamo do očí. Pokýva hlavou.

„Čo je na tom smiešne?“

„Moja drahá...“

„Čože?“

„Na túto chvíľu som čakal naozaj veľmi dlho.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Konečne si pripravená,“ pokračuje. „Konečne si pripravená bojovať.“

Prúdi mnou zdesenie. „Samozrejme, že som.“

Okamžite ma začnú bombardovať spomienky na bojové pole a strach, že ma zastrelia. Nezabudla som na svojich priateľov ani na svoju obnovenú sebadôveru, odhodlanie robiť veci inak. Aby mali význam. Tentoraz budem naozaj bojovať, bez zaváhania. Nezáleží na tom, čo sa stane – a nezáleží na tom, čo objavím – už sa viac neobzriem späť. Nie sú iné možnosti.

Nezabudla som. „Namierim si to k smrti.“

Warner sa nahlas rozosmeje, až mu vyhŕknu slzy.

„Zabijem tvojho otca,“ hovorím mu, „a možno zničím aj *nový systém*.“

Stále sa usmieva.

„Urobím to.“

„Viem,“ hovorí.

„Tak prečo sa potom na mne smeješ?“

„Nie,“ povie nežne, „len by ma zaujímalo,“ pokračuje, „či prijmeš aj moju pomoc.“

ŠTVRŤ

„Čo?“ neveriacky žmurkám.

„Vždy som ti hovoril,“ vraví mi Warner, „že z nás bude dokonalý tím. Vždy som vravel, že počkám, kým budeš pripravená, kým rozpoznáš svoj hnev a svoju vlastnú silu. Čakal som odo dňa, keď som ťa stretol.“

„Ale ty si ma chcel využiť v prospech *nového systému* – chcel si, aby som mučila nevinných ľudí...“

„To nie je pravda.“

„Čože? O čom to rozprávaš? *Sám* si mi povedal...“

„Klamal som.“ Pokrčí plecami.

Ústa mám dokorán.

„Sú tri veci, ktoré by si o mne mala vedieť, láska.“ Pristúpi bližšie. „Prvá je,“ pokračuje, „že svojho otca nenávidím viac, než si dokážeš predstaviť.“ Odkáše si. „Po druhé – som neospravedliteľne sebecký človek, ktorý v takmer každej situácii robí rozhodnutia, čo sa zakladajú výhradne na vlastnom záujme. A po tretie...“ Pauza. Pozerá sa do zeme, trochu sa smeje. „Nikdy som nemal v pláne použiť ťa ako zbraň.“

Slová ma zrádzajú.

Posuniem sa späť k posteli a posadím sa.

Som ochromená.

„To všetko bola prepracovaná schéma, ktorú som navrhol len pre otcov prospech,“ hovorí Warner. „Musel som ho presvedčiť, že je dobrý nápad investovať do niekoho, ako si ty, že by sme ťa opäť mohli využiť pre armádu. A aby som bol celkom úprimný,